

Sprediķa teksts Psalmis 66: 20. pants

Lai slavēts Dievs, kas nav atsacījis paklausīt manu lūgšanu, nedz novērsis Savu žēlastību no manis.

Mīļā draudze!

Ap mums ir vasara. Bet kad jūlijā sāka flokši ziedēt, tad agrāk mans vīrs teica: "Nu jau iet uz rudens pusi." Negribēju to pieņemt. Gribējās vēl domāt par aizvadītiem Jāņiem, par pītiem vainagiem un par vasaras noskaņu un ziedu bagātību. Bet tagad šeit labības lauki ir dzeltenīgi un pļaujmašīnas rūc.

Teksta pārdomas ienes citu virzienu. Neļauj mums palikt pagātnē, saved mūsu tagadni kopā ar citu reālu vērtību – arī ar prieku, kas vijas cauri Jāņiem, cauri vasarai un pat ziemā var dot siltumu un gaišumu.

Jāņu diena, ko tik labprāt gribētos ilgāk paturēt, ir sasaistīta ar Jāni Kristītāju. Pirms Jēzus saka savu sludināšanu par Dieva tuvumu ar mums cilvēkiem, Jānis Kristītājs bija tas, kas kā ziņnesis sagatavoja Jēzum ceļu. Runāja ar ļaudīm, teica, ka ir iespēja sākt jaunu dzīvi kopā ar Dievu, var saņemt piedošanu par pagātnes kļūdām. Un Viņš bija tas, kas Jēzu kristīja. Jēzus tālākā dzīve bija liecība, ka saistība ar Dievu ir nepārraujama un tur ir prieks un spēks, kas vijas cauri dzīves gaišām dienām un arī tumšajām.

Kur atrast šo spēku, kad dienas neizbēgami kļūst rudenīgas? 66. Dāvida dziesmā ir vārdi: "**Lai slavēts ir Dievs, kas nav atsacījis paklausīt manu lūgšanu, nedz novērst Savu žēlastību no manis!**" Varens apsoltījums: ziedi novīst, bet saite ar Dievu ir pilna dzīvības.

Vienmēr atkal rodas dzīvē situācijas, kad ir nepieciešams rakstīt lūguma vēstules. Varbūt, dažreiz ir bijušas personīgas vajadzības, bet citreiz ir bijis jāīsteno kāds pasākums diakonijas vai draudzes vajadzībām. Ja gaidāmais tiesas spriedums būs draudzei labvēlīgs, tad būs jādomā par baznīcas remontu, tad būs arī lūgumu rakstīšana, un jūs cerēsiet, kaut nu lūguma saņēmējs būtu atsaucīgs.

Dāvida dziesmas vārdi izstaro prieku. Dievs ir dzirdējis lūdzēju. Ir saprašanās. Nepieciešamā palīdzība ir saņemta – bet ir arī sajūta, ka saņemts daudz vairāk – ir saņemts drošs pamats tālākai darbībai.

Nelaiķis archibīskaps Teodors Grīnbergs ir teicis: "**Kas lūdz, tas ir vislabākā sabiedrība – sabiedrība ar Dievu.**"

Lūgšana ir daudz vairāk kā tikai domas par kādu labumu, ko sev vēlamies – veselību, palīdzību dzīves bēdās un grūtībās. Jā, par to visu mēs varam runāt ar Dievu, bet lūgšanas būtība ir daudz dziļāka – tā ir cilvēka ilgošanās pēc Dieva tuvuma. Būt kopā ar mīļo labvēli.

No pieredzes zinu, ka tad, kad rakstu lūguma vēstuli, lai saņemtu labvēlīgu atsaucību, tad vārdi ir labi jāsaliek, vēstulei ir jābūt ticamai.

Bet kā lai nāk Dieva priekšā? Vai ir kādi nosacījumi? Kādi ir pareizie vārdi? Kas Dieva domas mīkstinās, ko Viņš labprāt dzirdētu, cik pazemīgiem jābūt? Varbūt Dievs ir pārslogots ar daudzām lūgšanām? Vai dzirdēs mūsu balsi?

Lai tuvotos Dievam, varbūt, ka tur nemaz nav mūsu vārdi vajadzīgi? Vecajā Derībā ir jauneklis Samuēls. Viņš pavisam citādi uzsāk sarunu ar Dievu: "Runā, Kungs, Tavs kalps klausās." (1.Sam.3:10)

Kad domāju, ko man lūgšana nozīmē, tad vispirms ir sajūta, ka visam nemieram manī ir jānomierinās, jāmēģina atgūt tāda dziļa gara elpa. Es noteikt teikšu Dievam, kas man ir uz sirds. Bet ja esmu godīga – arī sev iepretī, tad jāatzīstas, ka bieži vien nenogaidu, ko Viņš man būtu vēlējies teikt. Gribas visu tā ātri nokārtot.

Vai daudzi kristieši, tāpat kā es, neesam palikuši kūtri sarunā ar Dievu? Mēs aizmirstam lūgt un vakarā aizmiegam Dievam nepateicoties par dāvāto dienu.

Runā, Dievs! Saki, kas man jādara, kā jādzīvo! Es klausos! Tas ir mūsu lūgšanas mērķis. Un gribētos patiešām pareizi lūgt. Mēs drīkstam Viņam uzticēt visu, kas mūs nospiež, bet svarīgi ir – neaizskriet, pirms neesam Dieva atbildi dzirdējuši. Bet dažreiz baida klusums, ja neesam ar sevi un savu apkārtni mierā un Dieva atbilde it kā aizkavējās.

Vecajā Derībā ir notikums par kādu nogurušu cilvēku. Arī viņš grib sadzirdēt Dieva balsi. Gaida, kad Dievs runās. Nāk vētra, tad zemes trīce, pērkona negaiss, bet Dievs nav sadzirdams. Bet tad pūš klusa maiga vēja pūsma, un tur Dievs runā. Dieva pieskāriens var būt ļoti maigs, to var arī nemanīt.

Ne vienmēr Dieva atbilde būs tā, uz kādu būsīm cerējuši. Un dažreiz būs ļoti grūti saprast, kāpēc jāpiedzīvo tāds smagums. Kā lai ticam, ka Dievs ir vēl līdzās mums? Vai Viņš patiešām mūs neatstāj vienus tumšā dzīves ielejā? Bet kā lai sanāk Dieva prāts un mūsu ieceres kopā? Kā lai nepaejam Dievam garām? Kādā tautas dziesmas pantiņā ir mīļš padoms: "Rītiņā celdamies, Dievu pirmo pieminēju. Dieviņš man palīdzēs, šai visā dieniņā."

Lūgšana – saruna ar Dievu – ir dzīvošana Viņa tuvumā, Viņa mīlestībā. Klausoties Dievā, mūsu lūgšana un Dieva prāts nekrustosies, bet savienosies. Bet dažreiz manī ir palikusi tāda kā smeldze, kad Dieva atbilde gan bija, bet ne tā, uz ko biju cerējusi.

Vēl ir vasara, vēl ir ziedi. Pateiksimies tā no sirds – Dievs neatmet mūsu lūgšanu un zināsim, ka ar Viņa žēlastību varam priecāties par vasaru un bez bailēm iet pretī arī rudenim. Āmen.

Mācītāja emerita Gita Putce